

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 11.Gf.40.329/2025/7-II.

A felperes:

felperes

cím2

A felperes képviselői:

Dr. Szeiler Nikolett ügyvéd

cím1

Dr. Nyitrai Vivien Flóra ügyvéd

cím1

Az alperes:

alperes

cím4.

Az alperes képviselője:

Dr. Magyar Ákos ügyvéd

cím5

Az eljárás tárgya: vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat kelte: 2025. október 28.

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3.G.40.987/2024/42-I. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: az alperes 43. sorszám alatt

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti; fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 (Kétszázezer) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 42-I. sorszámú ítéletében a felperes elsődleges keresetét elutasította, a másodlagos kereset vonatkozásában megállapította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 50.883.000 forinttal csökkent, az alperes ezen összeg erejéig felel a felszámolási eljárás során ki nem elégített hitelezői követelésekért.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 500.000 forint perköltséget, valamint az államnak 36.000 forint elsőfokú eljárási illetéket.

[2] Az elsőfokú bíróság ténymegállapításai szerint:

Az alperes 2019. január 4. és 2021. november 16. napja között volt a adós (a továbbiakban: adós) önálló cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezetője.

[3] Az alperes nem tett eleget az általa vezetett gazdálkodó szervezet 2020. adóévre vonatkozó éves beszámoló a külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési kötelezettségének. Az utolsó közzétett beszámoló adatai szerint 2019. december 31. napján az adós 4.862.000 forint pénzeszközzel, 37.421.000 forint rövid lejáratú kötelezettséggel rendelkezett, így a mérleg fordulónapon rövid lejáratú kötelezettségei 32.559.000 forinttal meghaladták az adós pénzeszközeit. 2018. december 31-én az adós rövid lejáratú kötelezettségei 25.813.000 forinttal haladták meg az adós pénzeszközeit.

Az adóssal szemben 2020. októberétől indult végrehajtási eljárások törlésre kerültek a Cégnylvántartásból, azonban a 2021. december 13-án bejegyzett végrehajtási eljárás törlése nem történt meg.

[4] A felperes az adóssal szembeni hibás teljesítésből eredő követelését bírósági eljárásban érvényesítette, amelyben elrendelt biztosítási intézkedés végrehajtása nem vezetett eredményre.

[5] Az alperes 2021. november 16. napján értékesítette vevő, mint vevő részére az adósban fennálló 3.000.000 forintos üzletrészt. Az üzletrész adásvételi szerződéshez készült ügyvédi tényvázlatban rögzítettek szerint az alperes elismerte, hogy az adóssal szemben teljeskörűen elszámolt, semmiféle további követelése nem áll fenn, a vevő pedig elismerte, hogy az alperes üzletrészt megvásárolta, ezzel egyidejűleg a társaság ügyvezetését is vállalta. Ez az irat tartalmazta azt is, hogy az adós teljes könyvelési és iratanyagát az átruházási okirat aláírását megelőzően a vevő átvette. A vevő kijelentette, hogy az adós iratanyagát áttekintette, a társaság helyzetét teljeskörűen megismerte. Ennek körében tudomást szerzett arról is, hogy a Cégekivonat tanúsága szerint 33/1., 2. és 34/1. rovatai alatt végrehajtási eljárások és biztosítási intézkedés van bejegyezve az adós terhére, az alperes a törölt eljárások dokumentumait átadta a vevő részére.

[6] Az adós elleni kénysztörlesztési eljárást követően a 2023. május 30-ai kérelem alapján indult felszámolás iránti eljárás, 2023. június 22-ei kezdő nappal került felszámolás hatálya alá.

[7] A felek között hibás teljesítésből eredő követelés érvényesítése iránti perben a bíróság az alperest marasztalta a felperes javára 32.429.749 forint és járulékai megfizetésére. Ez az összeg a felperesnek az alperessel kötött lakóház-kivitelezési szerződés alapján felépített épület hibáinak kijavításával összefüggésben keletkezett összes költsége.

[8] Az adós felszámolási eljárásában a felszámoló a felperes hitelezői igényét 35.731.789 forint összegben vette nyilvántartásba elismert követelésként.

[9] Az adós elleni felszámolási eljárást a bíróság a 2024. szeptember 17-én jogerős végzéssel egyszerűsített módon befejezte és az adóst megszüntette.

[10] A felperes látszólagos keresethalmazatban elsődlegesen előterjesztett keresetében a csodeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján kérte annak megállapítását, hogy az alperes, mint az adós vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a felperes 35.731.789 forint összegű hitelezői igényének a teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat.

A felperes másodlagos keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 50.883.000 forint összeggel csökkent.

Kérte továbbá a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján a csatolt megbízási szerződésben rögzítettek szerint az ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére kötelezni az alperest.

[11] Elsődleges keresetére vonatkozóan jogi érvelésként előadta, hogy az adós tartozásai kielégítésére likvid vagyon hiányában már 2018. december 31-én sem volt képes, így amikor az alperes 2019. január 4-én az ügyvezetői tisztséget elfogadta, már látnia kellett, hogy a gazdálkodó szervezet a vele szemben fennálló követeléseket esedékességgkor nem lesz képes kielégíteni.

Az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében az adós nevében még több kötelezettséget vállalt, tekintve, hogy 2018. évről 2019. évre az adós rövid lejáratú kötelezettségei 9.900.000 forinttal nőttek és az adós követelésének behajtását pedig 2018. évről 2019. évre 6.695.000 forint összegben az alperes elmulasztotta. Az alperes terhére róható az is, hogy a 2020. évi beszámolót nem tette közzé, így ellenőrizhetetlenné tette az

adós jövedelmi viszonyait. Ennek következménye volt az adóssal szembeni kénysztörlési eljárás is.

Az alperesnek nyilvánvaló tudomása volt az adós teljes fizetéseképtelenségéről, mivel üzletrészt 2021. őszén úgy értékesítette egy ukrán személy részére, hogy a vevőnek valós szándéka a társaság további működtetésére nem lehetett, hiszen a vevő úgy vásárolta meg az üzletrészt, hogy nem állt rendelkezésre az adós 2020. évi beszámolója. Ebből csak az a következtetés vonható le, hogy az adós vagyoni és pénzügyi helyzetét nem kívánta megismerni.

[12] A felperes álláspontja szerint az alperes nem a hitelezők érdekeinek megfelelően látta el a tevékenységét, mivel az adós követelésének és kötelezettségeinek állománya 2018. évtől 2019. évre nőtt, likviditása romlott, és a 2020. évi beszámoló letétbe helyezését elmulasztotta, az üzletrészenek átruházásával pedig az adós vagyoni viszonyainak feltárását lehetetlenné tette. Az alperesnek arról is tudomással kellett bírnia, hogy a felperesnek jelentős összegű követelése áll fenn az adóssal szemben. A felperes álláspontja szerint az adós kénysztörlési eljárása is az alperes felróható okból bekövetkezett azon mulasztásának a következménye, hogy a 2020. évi beszámoló közzétételét elmulasztotta.

[13] Másodlagos keresetére vonatkozó jogi érvelése körében az elsődleges kérelem alapjául felhozottakat ismételve előadta, hogy az alperes magatartására visszavezethetően 2018. évről 2019. évre az adós követeléseinek és kötelezettségeinek állománya nőtt, likviditása romlott, az eladósodottság mértéke 22,3%-kal nőtt. Állította, hogy a 2020. évi beszámoló hiányában a felperesnek nincs adata arra vonatkozóan, hogy az alperes az adós eszközeit rendeltetésszerűen, a törvényeknek megfelelően használta fel, így a 2020. évi beszámoló hiányából az adósi eszközvagyon teljes hiánya következik, ami a befektetett eszközökből és forgóeszközökből áll és 50.883.000 forint értéket képvisel. Úgy vélte, hogy a vezetői felelősség alapjául szolgáló vagyonsökkenés ténye és mértéke, valamint az okozati összefüggés az ügyvezető magatartásával a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írtak alkalmazásán keresztül az éves beszámoló rendeltetéséből, a vezető tisztségviselő azzal kapcsolatos elszámolási kötelezettségéből következik. Állítása szerint az ügyvezető hitelezői érdekeket figyelembe nem vevő magatartásának tekinthető az is, hogy az üzletrésze átruházásakor tudott arról, hogy a vevő nem kívánt valós gazdasági tevékenységet folytatni.

Állította, hogy bizonyítási szükséghelyzetben van az iratok hiányában.

[14] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a perköltsége IM rendelet 3. § (3) bekezdése szerinti mértékű megállapítását kérte.

Vitatta, hogy 2019. január 4-én az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben állt volna, mivel az adós egy jól működő, jelentős bevételt produkáló társaság volt, eredményes működése érdekében pénzügyi hitelt vett fel, amelyet vissza tudott fizetni. Az adósnak jelentős vagyona, bevétele volt, likvid tőkével, több tehergépkocsival, szerszámokkal, építőipari anyagokkal rendelkezett.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes által indított peres eljárásban vitatta a felperes követelését.

Állította, hogy az üzletrészt megvásárló vevő valós szándéka az adós tovább működtetése volt. Hangsúlyozta, hogy nem tehető felelőssé azért, hogy az új ügyvezető különböző mulasztásokat vétett a felszámolási eljárás során.

A felperes másodlagos keresetére vonatkozóan is a kereset elutasítását kérte, állította, hogy egy nyereséges működő vállalkozásban fennálló üzletrészt értékesítette, korábbi munkájához a repülőgépszerelői munkakörhöz kívánt visszatérni. A vevő személyének kiválasztása azért esett egy ukrán személyre, mert egy Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében az ukrán határhoz közeli kistelepülésről származik és egy ukrán ismerősén keresztül ismerte meg a vevőt. A vevő megbízottja áttekintette az adós könyvelési adatait, azokat megfelelőnek találta és az adásvételt megelőzően részben átadásra kerültek az iratanyagok. Elismerte, hogy a 2020. évi beszámoló közzétételét elmulasztotta, azonban állította, hogy azt átadta a vevőnek és a kettejük közötti megállapodás szerint a vevőt terhelte a közzététel iránti intézkedés. A vevő 2020. áprilisában kezdte volna meg építőipari tevékenységét Magyarországon, azonban az ukrán háború kitörésére figyelemmel ez elmaradt.

Megkereste a vevőt az állításai igazolására szolgáló nyilatkozattétel érdekében, azonban a vevő címéről a megkeresés „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza.

[15] Álláspontja szerint jelentősége van annak a ténynek, hogy 100%-ban felépült házat épített a felperesnek.

[16] Az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges keresetét alaptalannak, míg másodlagos keresetét alaposnak ítélte.

[17] A vitás hiányában és a bizonyítási eljárás során megállapított tények alapján rögzítette, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt tényállási elemek közül bizonyított volt a felperes hitelezői minősége, továbbá az, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben az alperes az adós vezető tisztségviselője volt, valamint, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2019. január 4-én bekövetkezett. Ez utóbbi megállapítása körében hangsúlyozta, hogy az alperest terhelte a felperes állításával szemben a bizonyítási kötelezettség a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján, mivel az alperes az adós 2020. évi beszámoló letétbe helyezési kötelezettségének nem tett eleget. A 34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben tájékoztatta az alperest a bizonyítási kötelezettségéről. Álláspontja szerint a felperes által állított időpontot a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet tekintetében valónak kellett elfogadni, mivel az alperes nem bizonyította az ellenkezőjét.

Ugyanakkor a fentiek mellett kifejtette azt is, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében rögzített bizonyítási szabálytól függetlenül az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetére alappal lehetett következtetni abból, hogy a 2018. és 2019. évben az adós rövid lejáratú

kötelezettségei meghaladták a pénzeszközeinek az értékét, továbbá a fenyegető fizetéseképtelenség tényét az adós ellen indult végrehajtási eljárások és a biztosítási intézkedés végrehajtása eredménytelensége is alátámasztotta.

[18] Az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges keresetét nem találta megalapozottnak. A felperes által hivatkozott alperesi magatartásokat úgy értékelte, hogy azok végső soron vagyonsökkenést eredményező magatartások voltak, így azok nem minősülhettek a hitelezői igények vagyonsökkenésen kívüli okból történő meghíúsulását okozó körülményeknek. A felperes olyan, az ügyvezetőnek felróható magatartást nem adott elő, amely ne a vagyonsökkenés tényéhez vezetne, hanem hitelezői követelések kielégítése más okból történő meghíúsulását okozta volna.

[19] A másodlagos felperesi keresetet alaposnak ítélte.

A felperes állította, hogy az alperes a kötelezettségek alóli mentesülés érdekében ruházta át az adósban fennálló üzletrészét, ez azonban egyéb érvényesíthető jog tényállási elemeit valósítja meg. Az alperes volt köteles azt az állítását bizonyítani, hogy az adós iratanyagát, vagyonát az üzletrész vevője részére átadta, mert a vagyon mértéke és a vezetői kötelezettségek teljesítése tekintetében a felperes bizonyítási szükség helyzetben volt.

A tájékoztatás ellenére az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői érdekeket figyelembe vette, ezzel szemben az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy az alperes vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el.

Az elsőfokú bíróság kétségesnek találta, hogy az adós iratanyagának vevő részére történő átadása megtörtént, az alperes által csatolt okiratok és a tárgyaláson tett nyilatkozata közötti ellentmondásra tekintettel. Úgy ítélte meg, hogy a vagyon átadását sem tudta bizonyítani, mivel azt csak a személyes előadásával kívánta alátámasztani, okiratok azt nem igazolták, így azt, hogy mikor és mit adott át a vevőnek, nem lehetett pontosan megállapítani. Álláspontja szerint önmagában azon tény, hogy a vezető tisztségviselő a gazdálkodó szervezet vagyonát nem adta át az új vezető tisztségviselő részére, már megalapozta a hitelezői érdekek sérelmét, mivel a vagyon átadásának elmulasztása ellehetetleníti a hitelezői igények későbbi kielégítését. Az alperes a 2019. évi beszámolóban rögzített vagyon vevőnek történő átadását nem tudta bizonyítani, az átruházáskor közbenső mérleget nem készített, így e vonatkozásban a vevő a kötelezettségének nem tehetett eleget, hiszen amennyiben már az alperes is mulasztott, a vevő nem volt abban a helyzetben, hogy a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségét a vagyonátadás körében teljesítse.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes így felelős az utolsó közzétett beszámolóban rögzített vagyon erejéig a hitelezőkkel szemben, mivel mulasztásának eredményeként az alperesi vagyon alakulásának a további sorsa nem ismerhető meg. A 2019. évre vonatkozó beszámolóban rögzített vagyon az, amivel az alperesnek el kellett volna számolnia, így ez az összeg, amelynek erejéig az alperes felelőssége megállapítható.

Az alperest, mint pervesztes felet kötelezte a felperes kérelmével egyezően a perköltség megfizetésére és az illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett illeték állam részére történő megfizetésére.

[20] Az elsőfokú bíróság a 44-I. sorszámú végzésével az alperes részére a 2017. évi CXXVIII. törvény 5. § (2) bekezdése alapján személyes költségmentességet engedélyezett.

[21] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, a felperesnek az első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte, másodlagos kérelme az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasításra irányult.

[22] Az alperes fellebbezésének indokolása szerint:

– A beszámoló késedelme nem okozott tényleges vagyoni hátrányt, az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a 2020. évi beszámoló elmaradása oksági kapcsolatban áll a felperes kereseti kérelmével. A felperes igénye a 2019. július 9-én kelt kivitelezésből származik, amely a beszámoló elkészítése előtt teljesült és lezárult. A felperes által megrendelt lakóház 100%-os készütségben felépült, a beszámoló közzétételének hiánya nem volt alkalmas a felperesi pozíció befolyásolására.

Az alperes a 2020. évi beszámolót elkészítette és az új tulajdonosnak, vevőnek átadta, aki vállalta annak benyújtását. Az ügyvédi tényvázlat szerint az iratok teljes egészében átadásra kerültek az üzletrész vevőjének, így a beszámolóval kapcsolatos elmaradás nem az alperesnek felróható, az az új tulajdonos döntése volt.

– A fizetéseképtelenség időpontja tévesen került meghatározásra. Az adós 2019. év elején rendezett gazdálkodást folytatott, bankhitelt vett fel, amelyet vissza is fizetett, a fizetéseképtelenség veszélye sem volt felismerhető.

– Az üzletrész átruházás jóhiszeműen történt, az új tulajdonos az iratokat átvette, az adós helyzetét megismerte és az ügyvezetést vállalta. Az alperes teljeskörűen elszámolt, így az átruházás nem volt fedezetelvonó, az jogszerű és átlátható volt.

– A háborús körülmények vis maiornak minősülnek, a vevő magyarországi tevékenységét az orosz-ukrán háború 2022-ben megakadályozta. A cég megszűnése külső elháríthatatlan körülmény következménye, nem pedig az alperesi vezetése.

– Az okozati összefüggés nem bizonyított. Az 50.883.000 forintos vagyonsökkenés nem bizonyított, számítása megalapozatlan, az ítélet nem tartalmaz konkrét vagyoni elemet, amely ténylegesen eltűnt volna.

– A bizonyítási teher tévesen került alkalmazásra, az elsőfokú bíróság az alperesre terhelte a bizonyítást anélkül, hogy a felróhatóságát megállapította volna. Álláspontja szerint az alperes bizonyítási szükséghelyzetben [Pp. 265. § (3) bekezdés] volt, mivel az iratokat az új ügyvezető átvette, aki azóta elérhetetlen.

[23] Az alperes jogorvoslati kérelmében a másodlagos kérelem indokolásaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során a tényállást nem tárta fel teljeskörűen, a bizonyítási terhet jogellenesen osztotta meg, a döntését oksági láncolat nélkül hozta meg, ezért az ítélet hatályon kívül helyezésének van helye a Pp. 379. § (1) bekezdés a) és d) pontjai alapján.

Az eljárási szabályok megsértését az alábbiakban jelölte meg:

– A bíróság nem biztosította a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülését, az ítélet indokolása több kérdésben nem tartalmazza, hogy milyen bizonyítékokra alapította ténymegállapításait, illetve miért mellőzte az alperes által becsatolt iratokat és tanúbizonyítást, így az ítélet ellentétes a Pp. 263. § (1) bekezdése és a Pp. 221. § (1) bekezdéseivel.

– A bíróság tévesen alkalmazta a bizonyítási teher szabályait. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdés szerinti fordított bizonyítási szabály alkalmazásának előfeltétele a vezető tisztségviselő felróhatóságának a megállapítása. Az ítélet enélkül hárította át a bizonyítási terhet az alperesre, ami álláspontja szerint eljárásjogi hiba és a döntés oksági alapját is megdönti.

– Az ítélet indokolása hiányos és ellentmondásos. Az elsőfokú bíróság az 50.883.000 forintos vagyonsökkenés megállapítását sem tényadatokkal, sem szakértői megállapítással nem támasztotta alá, ugyanakkor oksági kapcsolatot feltételezett a beszámoló elmaradása és a vagyoni különbözet között, amely sérti a Pp. 346. § (1) bekezdését.

– A bíróság figyelmen kívül hagyta az alperes bizonyítékait az iratátadásról. Az ügyvédi tényvázlat egyértelműen igazolja, hogy az üzletrész eladásakor az alperes a társasági iratait és könyvelését átadta a vevőnek. Ezen körülmény elismerése esetén az alperes mulasztása nem felróható, így a vezetői felelősségre vonásnak nincs alapja.

[24] Anyagi jogi jogszabálysértésként az alperes az alábbiakra hivatkozott:

– A bíróság tévesen határozta meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját, a 2019. január 4-ei időpont megalapozatlan és ellentétes a bizonyítékokkal, az adós működőképes volt, hitelt vett fel és azt törlesztette.

– Az ítélet tévesen vont oksági kapcsolatot a beszámoló elmaradása és a vagyonsökkenés között. A beszámoló letétbe helyezésének elmaradása nem okoz közvetlen vagyoni hátrányt, így annak alapján felelősséget megállapítani anyagi jogi tévedés.

– A kár mértéke nem került bizonyításra, az ítélet a 2018-2019. évi beszámolók adataiból „önkéntesen vont le 50,8 millió forintos különbözetet” anélkül, hogy megjelölte volna, mely eszköz vagy kötelezettségváltozás tekinthető a vezetői magatartás következményének. A kár és az okozati összefüggés hiányában a felelősség megállapítása jogszabálysértő.

– A felperesi hitelezői pozíció időbelileg független volt a vitatott mulasztástól. A szerződéses jogviszony 2018-ban létrejött és 2019-ben lezárult, a beszámoló elmaradása időben elkülönül, így a hitelezői érdekek sérelme nem állapítható meg.

– A perbeli eljárás lényeges hibái miatt az ítélet megalapozatlan.

[25] A felperes az alperes fellebbezésére előterjesztett ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte és a felperest kérte kötelezni a másodfokú perköltségek megfizetésére. Megítélése szerint, az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helyes az abból levont következtetése és jogi álláspontja is, így döntése érdemben helyes, megalapozott, az ítélet nem jogszabálysértő.

Érvelése szerint az alperes állításával szemben a felperes pozícióját nem a 2020. évi beszámoló hiánya alapozta meg, hanem az a tény, hogy a felperes hitelezői igényét az adós társaság felszámolása során a felszámoló nyilvántartásba vette, tekintve, hogy a felperes követelését jogerős ítélet állapította meg. A felperesi hitelezői igényt megalapozó ítéletet az alperes jelen perben nem teheti vitássá.

Az alperes az elsőfokú eljárás során állításait bizonyítani nem tudta, az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen mutatott rá, hogy az általa becsatolt iratok és saját perbeli nyilatkozatai között több ellentmondás volt, például az iratok, a vagyonátadás, az üzletrész ellenértéke körében, amely kétségesse tette az alperes szavahihetőségét.

Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az alperest a bizonyítási teher körében megfelelően kioktatta, az alperes azonban állításait bizonyítékokkal nem támasztotta alá, tehát az alperes tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült. Álláspontja szerint nem foghat helyt az alperesnek azon hivatkozása, hogy az üzletrész vevőjével való megállapodása szerint a vevőnek kellett volna a 2020. évi beszámolót letétbe helyezni és közzétenni, ugyanis a felek megállapodása a Számviteli törvény rendelkezéseit nem írja felül.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes által állított, de nem bizonyított banki hitelnek nincs jelentősége az ügyben, és az orosz-ukrán háború is teljes mértékben irreleváns a jelen perben.

[26] A felperes az alperes fellebbezésével kapcsolatban az alábbiakra hivatkozott:

– Az alperes a 64.P.22.158/2023/10. számú ítéltben foglaltakat semmilyen bizonyítékkal nem tudta megdönteni, ebben az ítéletben a bíróság részletesen leírja és indokolja, hogy a felperes megítélt követelésének, azaz a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igényének mi az alapja. Az alperes ezt minden alap nélkül vitatja.

– Valótlan az az alperesi hivatkozás, hogy egy teljesen felépített ingatlant adott át, ezzel szemben az ingatlan felépítését az alperes nem valósította meg. A műszaki átadás-átvétel nem történt meg, a hibákat nem javította ki és 2020. nyaratól nem volt elérhető. Ez kétséges teszi az alperesnek azon előadását, hogy egy jól működő sikeres üzlete volt, amelyet a mérlegkészítési törvényi kötelezettségét mellőzve áron alul, váratlanul eladott.

– A perben meghozott ítéletben a bíróság 17 oldalon sorolja a hibákat és a hiányosságokat. Az alperes mégis cáfolta ezeket és ragaszkodott az állításához.

Hangsúlyozta, hogy az alperes már 2020-ban nyilvánvalóan annak ismeretében volt, hogy több tízmillió forint összegben fennálló kötelezettsége és költsége van az általa vezetett adósnak a felperes részére, mégsem különített el pénzt ennek a költségnek a fedezetére.

– Az alperes mérlegkészítési és leadási kötelezettsége a 2020. évet tekintve 2021. május 31-én lejárt, alaptalanul hivatkozott arra, hogy nem az ő kötelezettsége lett volna, hanem az új ügyvezetőé, aki vállalta ennek a feladatnak a teljesítését.

– Az alperes a kötelezettségszegését 2020. és 2021. között valósította meg.

– A felperes egyedülálló édesanya, 2024-ben született gyermeke, különböző egészségügyi problémákban szenved. Úgy vélte ezt azért fontos említeni, mert az alperes esélyegyenlőségi kérdést kreál a perben és hátrányos helyzetére hivatkozva próbál a 2020. óta fennálló és peres úton megítélt kötelezettsége alól kibújni.

– Az alperes szavahihetősége két kérdést illetően is kétségesé vált, az alperes a 2025. június 24-ei tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy üzletrészt 10.000.000 forintért adta el, ezzel szemben a becsatolt iratok 3.000.000 forintos vételárat igazoltak.

– Az alperes másik ellentmondásos állítása, hogy az adósban még meglevő, a 2019-es mérleg szerinti eszközök, teherautók, személygépkocsik mikor és hogyan kerültek átadásra. Az alperes először azt nyilatkozta, hogy Nyíregyházán megmutatta, majd azt, hogy Budapesten maradtak a telephelyen a teherautók és az eszközök. Nem tudott egyértelműen választ adni arra, miként, mikor adta át őket az új ügyvezetőnek és arra sem tudott magyarázatot adni, hogy a 3.000.000 forintos vételárat hogyan indokolta az a körülmény, hogy az adósnak ekkor még több teherautója, személyautója is volt.

– Az alperes azt nyilatkozta, hogy felhagyott az építkező szakmával, repülőgép szereléssel foglalkozik, de ennek ellenére egy új építőipari cégben jelent meg ügyvezetőként, a jelen eljárás előzményét képező felszámolásra tekintettel azonban e tisztségétől eltiltották.

– Az alperes rosszhiszeműen állította fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem járt el teljes körűtekintéssel a per során. Az elsőfokú bíróság számos perfelvételi tárgyalást tűzött ki, sorozatos halasztásra kényszerült az alperes magatartása miatt, azonban a bíróság által kért, illetve a saját maga által ajánlott iratokat sem küldte meg a kért határidőre.

[27] A felperes ügyvédi költségként a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a felek között létrejött megbízási szerződésben meghatározott munkadíjra, 200.000 forintba tartott igényt azzal, hogy a jogi képviselő alanyi adómentes, áfa fizetésére nem kötelezett.

[28] Az alperes fellebbezésével nem érintett jogerőre emelkedett rendelkezés kivételével a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 358. § (5) bekezdése alapján bírálta felül.

[29] A fellebbezés nem alapos.

[30] Az elsőfokú bíróság az elé tárt bizonyítékokat értékelve helytállóan állapította meg a tényállást. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a döntésével is egyetértett. Az elsőfokú ítélet indokolását a fellebbezésben felhozottak alapján csupán az alábbiakkal pontosítja, egészíti ki.

[31] A felperes 2024. április 18. napján – többször módosított – megállapítási keresetet terjesztett elő az adós gazdasági társaság felszámolást megelőző utolsó előttiként bejegyzett ügyvezetőjével szemben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében megfogalmazott felelősségi szabály első- és második fordulatára alapítottan oly módon, hogy a felperes látszólagos keresethalmazatban elsődlegesen a törvényi tényállás második fordulatára, míg másodlagosan az első fordulatára alapítottan terjesztette elő keresetét.

[32] A keresetek elbírálására a felszámolási kérelem benyújtásakor (2023. május 30.) hatályos alábbi csődtörvényi rendelkezések az irányadók.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező vagy – az adós nevében – a felszámoló a felszámolási eljárás alatt keresettel kérheti a 6. § szerint illetékes bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő

időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat. E bekezdés alkalmazásában a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó tevékenységnek minősül az is, ha a vezető elmulasztotta a környezetkárosodás megelőzésére, a környezetkárosítás abbahagyására, illetve a kármentesítésre vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségeket, és ennek következtében a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges.

A (2) bekezdés alapján a gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

A (4) bekezdés előírja, hogy mentesül a felelősség alól a vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve (döntéshozó szerve) intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az (5) bekezdés értelmében, amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)–d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[33] Az adós vezető tisztségviselőjének felelőssége a fenti szabályozás bírói gyakorlat által kialakított értelmezése szerint akkor állapítható meg, ha a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében rögzített három törvényi tényállás közül valamelyik törvényi tényállás összes eleme igazoltan fennáll, az alperes pedig a felelősség alól eredményesen nem tudja kimenteni magát [Cstv. 33/A. § (4) bekezdés]. A perben a bizonyítási teher részben az alperesre fordul át, ha igazolást nyer, hogy ügyvezetőként a felszámolást megelőzően neki felróható okból nem, vagy nem megfelelően tett eleget az adós beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy ügyvezetőként a felszámolási eljárásban az iratátadási kötelezettséget érintő mulasztás terheli, tehát nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)–d) pontja szerinti kötelezettségeit [Cstv. 33/A. § (5) bekezdés]. Ez utóbbi eset, vagyis az ügyvezető iratátadási kötelezettsége a jelen ügy alperese esetében nem volt vizsgálható, mert nem ő volt a felszámolást közvetlenül megelőzően bejegyzett ügyvezető. A Cstv. 31. § (1) bekezdése értelmében az ott felsorolt kötelezettségek teljesítése a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet utolsó bejegyzett ügyvezetője kötelezettségi körébe tartozik. Mivel azonban a felszámolás kezdő időpontját megelőző három éves időintervallumban ügyvezető volt, azt vizsgálni kellett, hogy a mérlegközzétételi kötelezettségét teljesítette-e.

[34] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított keresetben három különböző tényállás állítható a felperes részéről. Az első tényállás akkor valósulhat meg, amikor a vezetői feladatoknak a hitelezői érdekek figyelmen kívül hagyásával történő ellátásával okozati összefüggésben az adós gazdálkodó szervezet vagyona csökken, ettől részben (a következményében) eltérő tényállás, amikor a vezető magatartása miatt a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból (tehát nem a vagyonsökkenés okából) megghiúsulhat. E tényállásra alapított kereset esetében a bíróság nem a vagyonsökkenést, hanem a felperes által megnevezett más okot és a hitelezői követelések teljes mértékben történő megghiúsulásának lehetőségét, valamint e kettő közötti okozati összefüggést vizsgálja. A harmadik tényállásban pedig a jogellenes vezetői magatartás a környezeti károk elhárításának elmulasztásában nyilvánul meg.

[35] Az adott ügyben a felperes elsődleges keresete jogalapjaként a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulatára hivatkozott, amely kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság elutasított. Az alperes fellebbezési kérelme a másodlagos kereset tárgyában hozott döntés ellen irányult, így az elsőfokú ítéletnek az elsődleges keresetet elutasító, jogerőre emelkedett része a másodfokú felülbírálat tárgyát nem képezte. Erre figyelemmel a másodfokú bíróságnak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között a felperes másodlagos kereseti kérelmét kellett vizsgálnia.

[36] Az alperes a fellebbezésében a másodfokú bíróságtól az elsőfokú ítélet eljárásjogi és anyagi jogi felülvizsgálatát is kérte. Az ítélet hatályon kívül helyezése iránti elsődleges fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság nem biztosította a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülését, mivel határozata indokolása nem tartalmazta a döntése alapjául szolgáló ténymegállapításokat, bizonyítékokat, ez pedig ellentétes a Pp. 263. § (1) és Pp. 221. § (1) bekezdése rendelkezéseivel.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a bizonyítási teher szabályait, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazására annak előfeltétele – a vezető tisztségviselő felróhatóságának megállapítása – nélkül került sor. Ennek hiányában pedig az alperesre háruló bizonyítási teher eljárásjogi hiba.

Az ítélet indokolását hiányosnak és ellentmondásosnak tekintette abban a vonatkozásban, hogy az elsőfokú bíróság az 50.883.000 forint vagyonsökkenést sem tényadatokkal, sem szakértői megállapítással nem támasztotta alá, ugyanakkor oksági kapcsolatot feltételezett a beszámoló elmaradása és a vagyoni különbözet között, amely sérti a Pp. 341. § (1) bekezdését.

Eljárásjogi hibaként értékelte azt is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az alperes bizonyítékait az iratátadásról, hiszen az ügyvédi tényvázlat igazolja, hogy az alperes az üzletrész eladásakor az adós iratait és könyvelését átadta vevőnek.

[37] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú eljárás szabálytalansága, illetve az ítélet indokolásbeli hiányossága sem a felperes által felhozott, sem egyéb okokból nem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság biztosította a felek, így az alperes részére is a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülését. A Pp. bizonyításra vonatkozó szabályai megtartásával folytatta le az eljárást (Pp. XVII. fejezet). Rögzítette a bizonyítás nélkül megállapítható tényeket, illetve a bizonyítás eredményeként megállapított tények esetében a Pp. 279. §-ában foglalt mérlegelés eredményeképpen ismertette, hogy milyen bizonyítékokra alapítottan vont le következtetéseit. Az alperes által becsatolt iratok és tanúbizonyítás mellőzése a rendelkezésre álló iratok alapján nem volt megállapítható. Maga az alperes sem jelölte meg pontosan, hogy mely lényeges kérdésekben nem tartalmazta a bíróság a ténymegállapításai alátámasztására szolgáló bizonyítékok ismertetését, illetve az iratok és tanúbizonyítás mellőzésére is csak általánosságban hivatkozott, nem nevesítette, hogy mely iratokra és tanúbizonyításra kíván hivatkozni.

A bizonyítási teher téves kiosztására történő alaptalan alperesi hivatkozás körében az ítéltábla rámutat arra, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazására vagylagosan, két esetben kerülhet sor. Az egyik szerint az ügyvezető az adós beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségét elmulasztja. A másik szerint a felszámolási eljárásban az iratátadási kötelezettségét a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai alapján nem teljesíti. A perbeli esetben az alperes a 2020. évi beszámoló letétbehelyezésének és közzétételének elmaradását nem vitatta, csupán azt állította, hogy e téren a mulasztás nem őt terheli. Mivel a Számviteli törvény az aktuális ügyvezető kötelezettségeként határozza meg a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségét fő szabályként a következő év május 31. napjáig, a háborús vészhelyzetre tekintettel pedig szeptember 30-ig kellett teljesíteni. Az az ügyvezető, aki ezt elmulasztja, felróhatóan megszegi a törvényi kötelezettségét. Az alperes által a felróhatósága kimentése körében előadott azon körülmény tehát, hogy az üzletrészt megszerző vevő átvállalta a 2020. évi beszámolóval kapcsolatos feladatot, nem menthette ki az alperest a felróhatósága alól eredményesen. Annak ugyan nem volt akadálya, hogy megállapodhasson az üzletrész vásárlójával, hogy ő teljesíti ezt a kötelezettséget, a letétbe helyezésért való felelősségét azonban a vevőre nem ruházhatta át, amellyel egyébként is késedelemben volt. Ez esetben azt a kockázatot vállalta, hogy amennyiben a vevő megállapodásuk ellenére elmulasztja a beszámoló letétbe helyezését, akkor is ő lesz ezen mulasztásért felelősségre vonható személy. Mindemellett az alperes semmivel sem bizonyította, hogy ilyen megállapodást kötött volna a vevővel, az erre vonatkozó egyoldalú előadása nem támaszthatja alá minden kétséget kizáróan ennek megtörténtét. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen alkalmazta a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabályt, ebből pedig az következik, hogy vélelem szólt amellet, hogy az alperes teljes ügyvezetési időszaka ideje alatt az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, ezért és emiatt nem kellett ennek alátámasztására vizsgálni az adós mérleg adatait. Az alperesnek volt lehetősége arra, hogy ezzel szemben ellenbizonyítás körében cáfolja meg a vélelmezett fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját. A vélelmet azonban az alperes megdönteni nem tudta.

Az alperes az ítélet indokolása hiányosságát és ellentmondásosságát a vagyonsökkenés mértéke meghatározásában, illetve a beszámoló elmaradása és a vagyoni különbözet közötti oksági kapcsolat megállapításában jelölte meg. Az elsőfokú bíróság megjelölte, hogy a vagyonsökkenés mértékét a 2019. évi mérlegadatok alapján állapította meg és az oksági

kapcsolatot a felszámoló részére elmulasztott vagyonátadásban találta megállapíthatónak, amiből következően az ítélet indokolásának hiányossága és ellentmondásossága nem volt megállapítható. Megjegyzi az ítéltábla, hogy jelen eljárásra az új Pp. rendelkezései az irányadóak, így a Pp. 221. § (1) bekezdésére történő hivatkozás téves volt az indokolás hiányossága körében.

Az iratátadás bizonyítékainak figyelmen kívül hagyására vonatkozó alperesi állítás ugyancsak nem foghatott helyt, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésének körében a Pp. 279. §-ában foglaltak szerint járt el, mérlegelési jogkörébe tartozott, hogy az ügyvédi tényvázlatot a bizonyítékok értékelése során milyen súllyal veszi figyelembe az iratátadás igazolása körében. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére az ítéltábla nem látott okot.

[38] Az alperes a másodlagos keresetnek helyt adó döntés elleni fellebbezésében anyagi jogszabálysértésként a fenyegető helyzet téves meghatározására, az oksági kapcsolat hiányára, a kár mértékének bizonyíthatatlanságára hivatkozott.

[39] Az adott ügyben a felperes a másodlagos keresete jogalapjaként a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első fordulatra hivatkozott, amely szerint a vezető tisztségviselő felelőssége – az egyéb tényállási elemek megvalósulása esetén – akkor állapítható meg, ha az adós vagyonában vagyonsökkenés következik be. A felelősség azokért a magatartásokért áll fenn, amelyeket a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után – a keresetben megjelölt – hitelezői érdekeket sértő következményt okozva – tanúsít a vezető.

[40] Az alperes a fellebbezésében anyagi-jogi jogszabálysértésként sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját, azzal indokolva, hogy az adós 2019-2020. évben működőképes volt, hiteleit törlesztette, a bank pénzügyi szempontból hitelképesnek minősítette.

A felperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztének időpontját 2019. január 4. napján határozta meg. A 2020. évi beszámoló letétbe helyezésének alperes részéről történő elmulasztása következtében alkalmazandó Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály megfordulásából következően a felperes által állított időponttól függetlenül az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete az alperes teljes ügyvezetői időszakára vélelmezett. E tényállási elem tekintetében – ahogyan az már a fentiekben kifejtésre került – az ellenbizonyítási kötelezettség az alperest terhelte, ellenbizonyításra, így a vélelem megdöntésére azonban nem került sor.

[41] A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése megvalósulása esetén is a felperesnek elő kell adnia a kártérítési felelősséget megalapozó és a törvényi tényállást megvalósító tényeket [Pp. 170. § (2) bekezdés c)-d) pont], így pontosan meg kell jelölnie azt az aktív vagy mulasztásban megvalósuló passzív magatartást, amellyel okozati összefüggésben állt a megjelölt hitelezői érdekeket sértő következmény.

[42] A másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a felperes által állított, az adós vagyonsökkenéséhez vezető alperesi magatartás olyan vagyonsökkenést eredményező oknak minősült-e, ami a törvényi tényállás e feltételét teljesíti. A felperes vagyonsökkenést eredményező magatartásként jelölte meg, hogy a 2020. évi beszámoló hiányából eredően a 2019. évi beszámolóban közzétett adósi vagyon sorsa ismeretlen, amelynek értéke a befektetett és forgóeszközökből állóan összesen 50.883.000 forint volt. Álláspontja szerint a vagyonsökkenés ténye és mértéke, valamint az összefüggés az ügyvezetői magatartással, az éves beszámoló rendeltetéséből, a vezető tisztségviselő azzal kapcsolatos elszámolási kötelezettségéből következik. Úgy értékelte, hogy nem tekinthető az ügyvezető hitelezői érdekeket figyelembe vevő magatartásának, ha tulajdonosként az üzletrésze átruházásakor tud arról, hogy az üzletrész vevője nem kíván valós gazdasági tevékenységet folytatni. Az elsőfokú bíróság osztotta a felperes álláspontját.

Az elsőfokú bíróság kétségesnek találta, hogy az alperes az adós iratanyagát az üzletrész-átruházás során a vevő részére átadta. Megállapította, hogy az alperes az adós vagyonának átadását sem tudta bizonyítani. Következtetéseit az okiratok és az alperes személyes meghallgatása alapján történő összevetés során mérlegeléssel vonta le.

Érvelése szerint önmagában az a tény, hogy az adós vagyonát az alperes nem adta át az új vezető tisztségviselő részére, megalapozta a hitelezői érdekek sérelmét, mivel a vagyon átadásának elmulasztása ellehetetlenítette a hitelezői igények későbbi kielégítését. Az üzletrész-átruházásra tekintettel ugyan a vagyon felszámoló részére történő átadása az új ügyvezető kötelezettsége volt, azonban abban az esetben, ha az alperes e kötelezettségének maga sem tett eleget, a vevő nem lehetett abban a helyzetben, hogy a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségét a vagyonátadás körében teljesítse. Értékelése szerint az alperes mulasztása eredményeként az adósi vagyon alakulásának a további sorsa nem ismerhető meg. A 2019. évre vonatkozó beszámolóban rögzített vagyont tekintette annak a vagyonnak, amivel az alperesnek el kellett volna számolnia, így ezen összeg erejéig állapította meg az alperes felelősségét.

[43] Az elsődleges kereseti kérelem eredménytelenségére tekintettel vizsgálni kellett a felperes másodlagos kereseti kérelmét, így az ott megjelölt vagyonsökkenést eredményező magatartást. A Fővárosi Ítéltábla vagyonsökkenő magatartásnak tekinti azt, ha az adós utolsó ismert mérleg szerinti vagyonát az ügyvezető a felszámolás kezdő időpontjában nem adja át a felszámolónak és annak sorsa ismeretlen, mert az alperes a vagyon alakulásáról, annak az adós működése körében és érdekében történő felhasználásáról nem tud számot adni.

Rámutat az ítéltábla, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt vélelmet előidéző mulasztások önmagukban nem eredményezik a vezetői felelősség megállapítását, azt csak az alperes valamely jogellenes károkozó magatartása alapozhatja meg.

A felszámolás alá került gazdasági társaság esetében az adós vagyonának a felszámoló részére történő átadása az adós utolsó bejegyzett ügyvezetőjének a kötelezettségi körébe tartozó, a Cstv. 31. §-ában előírt feladat. A perbeli esetben nem az alperes volt a felszámolás

előtti utolsó ügyvezető, tehát közvetlenül nem őt terhelte a felszámolónak történő irat- és vagyonátadás. Ebből következően elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az utolsó ügyvezetőt (az üzletrészt megvásárló vevőt) terhelő, a Cstv. 31. §-ából eredő kötelezettség elmulasztásának az okozója mennyiben lehet a felszámolást megelőző utolsó előtti ügyvezető intézkedése vagy mulasztása.

Jelen perben megállapítható volt, hogy az adós 2019. évi beszámolóját helyezték utoljára letétbe és az üzletrész eladását megelőzően az alperes a 2020. évi beszámoló letétbe helyezéséről és közzétételéről 2021. szeptember 30. napjáig nem gondoskodott. Az is megállapítható volt, hogy az utolsó közzétett, tehát a 2019. évi mérlegadatok szerint az adós vagyona ismert volt, 4.849.000 forint befektetett eszközzel és 46.034.000 forint forgóeszközzel rendelkezett az adós, a forgóeszközökből a készletek értéke 1.822.000 forint volt, a követelések értéke 39.350.000 forint és pénzeszköz 4.862.000 forint volt, tehát az eszközök összes értéke 50.883.000 forintot tett ki. Tényként volt megállapítható az is, hogy a felszámoló részére semmilyen vagyon nem került átadásra.

[44] Az alperes ügyvezetési ideje alatti fenyegető fizetéseképtelenségre tekintettel azt kellett vizsgálni, hogy az utolsó 2019. december 31-ei mérlegforduló alapján az adósnak miből állt a mérleg szerinti vagyona és abból mit adott át az utolsó ügyvezető a felszámolónak, illetve az alperes a felszámolás előtti utolsó ügyvezetőnek. Az alperes nem tudta igazolni, hogy az üzletrész átadásával egyidejűleg az adós vagyonával elszámolt volna, az összesen 50.883.000 forint aktív vagyont a vevőnek átadta volna. Ezen vagyon sorsa ismeretlen, mert az alperes az átadni elmulasztott eszközök esetében nem igazolta, hogy azt vagy az adós működési körében felhasználta, vagy pedig a vevő részére azt átadta. Ebből következően a vagyoni elemek eltűntek, ezzel az értékkel az adós vagyona csökkent. Az ítéltábla álláspontja szerint az alperes mulasztása következtében előálló szükségszerű eseményláncolat vezetett oda, hogy az utolsó ügyvezető nem adhatott át semmilyen vagyont a felszámoló részére.

[45] Az alperes a felelősség alól kimenthette volna magát, amennyiben bizonyítja, hogy nem következett be vagyoncsökkenés, vagy ha bekövetkezett vagyoncsökkenés, akkor úgy járt el, hogy a hitelezői érdekeket nem hagyta figyelmen kívül. Jelen esetben ez azt jelentette, hogy kétséget kizáró módon kellett volna igazolnia, hogy az üzletrész-adásvétel időpontjában (2021. november 16-án) 2019. december 31. napjához képest az adós vagyona hogyan alakult, az adásvétel napján pontosan miből állt, és az üzletrészt vásárló részére az irat- és vagyonátadás megtörtént. Az alperes által előadottak – ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen mutatott rá – ellentmondásban álltak az ügyvédi tényvázlatban foglaltakkal, az ügyvédi tényvázlat a jogi képviselő belső irata, amely nem alkalmas arra, hogy igazolja az iratátadás tényét, az iratátadásról iratjegyzék pedig nem készült. Ebben az ügyvédi iratban a vagyon átadása nem is került rögzítésre. A vagyon sorsának bizonyítására az alperesnek a személyes előadásán kívül egyéb bizonyíték nem volt, személyes előadása pedig nem volt alkalmas – különösen annak aggályos volta miatt – a vagyon átadásának az igazolására, hiszen az alperes a gépkocsik, a készlet és munkaeszközök hollétére nem adott egyértelmű választ és azok értékét jelentéktelennek tekintette, miután nem tudta meggyőzően igazolni, hogy azok a vevő részére átadásra kerültek.

[46] A vagyonsökkenés 50.883.000 forint mértékben megállapítható, ez pedig meghatározta az alperes kártérítési felelőssége mértékét. A vagyonsökkenés a mérleg szerinti vagyon felszámoló részére történő átadásának elmulasztásával bekövetkezett, azzal, hogy az utolsó mérleg szerinti vagyon sorsa ismeretlen, mert az alperes nem igazolta, hogy azt az adós működési körében használta fel. A vagyoni elemek „eltűnése miatt” az adós vagyona nullára csökkent.

[47] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére és (5) bekezdésére figyelemmel a tények okszerű értékelésével jutott arra a meggyőződésre, hogy az alperesnek a kereseti tényállás szerint megjelölt mulasztása és a vagyonsökkenés közötti ok-okozati összefüggés megállapítható. A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulatra alapított döntését helybenhagyta.

[48] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében az alperest terhelik a másodfokú eljárásban felmerült költségek; saját költsége viselésén túlmenően köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárásban a jogi képviselével összefüggésben felmerült ügyvédi munkadíjból eredő költségét. Ennek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a csatolt ügyvédi megbízási szerződésben és a felperesi képviselő fellebbezési ellenkérelmében tett nyilatkozatában foglaltak figyelembevételével, a kérelmével azonos összegben határozta meg. Az elsőfokú bíróság az alperes részére költségmentességet engedélyezett, erre tekintettel az alperes mentesült a fellebbezési illeték megfizetése alól, ezért a 48.000 forint fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2026. június 3.

Dr. Volein Anna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kovács Mária s.k.
Dr. Mózsik Tímea s.k.

előadó bíró
bíró

A kiadmány hitelül: